

Děravý kufrr

V září 1945 jsem se vrátila do života s kufrem plným děr. Oblečení se v něm nenacházelo žádné, zato byl nacpaný nadějí, sny a také obavami.

Stísněné, jako bych na sobě měla příliš těsné šaty, jsem zaklepala na dveře jedné usmívající se paní. Přijala mě, abych se starala o domácnost a vařila. Neuměla jsem nic. Naučit se najednou tolik věcí! Té paní to velice rychle došlo a já často viděla v jejím pohledu podráždění. Stačilo jen trochu, aby mi stoupla kuráž, ale sebemenší hloupost mně ji zase sebrala.

Plynně jsem mluvila očima a rukama. Za pomoci šestého smyslu jsem dokázala číst v pohledech druhých. Francouzsky jsem uměla jediné slovo: „Formidable, úžasné.“ Takové ohromné slovo v ústech jedné nevzdělané holky.

Uklízení mi moc nešlo, ale práce v kuchyni mě nadchla. Vařila jsem podle citu. Kvůli jednomu úsměvu jsem vymýšlela neobvyklé sladké směsi, které svou chutí všechny kolem udivovaly.

Uběhlo několik týdnů a dáma s úsměvem mi oznámila, že odjíždí do Ameriky. Rázem vyhaslo moje nadšení pro vaření a můj život opět naplnila prázdnota.

Pak potřeboval pomoc s domácností jeden pán - byl si velice vědom své důležitosti -, který čekal na návrat rodiny. Odešla jsem tedy k němu s mým kufrem plným zklamaných nadějí. Ale pracovat pro toho muže mi nic neříkalo. S prsty jako nožky kobylky bezohledně vydloubával bílou střídku kulatých belgických housek, aby ji pak nechával na talíři. K mým kulinářským vynálezům choval nedůvěru a rozloučili jsme se bez vzájemné lítosti.

Odcházela jsem znovu s děravým kufrem; lehčím o sny, zato těžším zklamáním a úzkostmi. A ještě s vůlí čekat a být užitečná.

Muselo uběhnout třicet let, abych se rozhodla k napsání této knihy.

Těch několik stránek se zrodilo z temné minulosti a ujmout se toho úkolu mi pomohla láska mého manžela i vytoužený, nečekaný a náročný příchod našich čtyř dětí, stejně jako přátelství. Jejich pramen nacházím také v rysech svých rodičů i spoluvězenkyň, s nimiž jsem rok putovala. Jejich slova, jejich mlčení se staly důvodem k přežití - abych mohla svědčit a doufat. Mystérium setkání existuje; drželo mě nad vodou světlem, které z nich vyzařovalo, a několikrát mu vděčím za život.

Dnes s jistotou vím, že láska, tvořivá láska mého muže, mého přítele, mě smířila, protože mi uměl věřit. Už dvacet jedna let sdílíme radosti i každodenní nesnáze - ovšem se zápalem - a znovu objevujeme Lásku.

Jeho rodina se stala mou rodinou. Jeho rodiče, aniž mě znali, mu dokázali říct: „Vybral sis ji, to znamená, že je to dobrá žena.“ Jejich důvěra mě zahřála u srdce a pomohla mi na cestě mého smíření.

Věrnost, setkání s usmívající se dámou ve chvíli osamění a její náklonnost navzdory potížím a době, tisíce zázraků ve formě přátelství, to všechno mi pomohlo znovu nahlédnout do minulosti s pohledem plným naděje a ponořit se do života s vírou a zápalem. Věřím v Lásku. Naplňuje život kolem nás vášní.